

Basın Açıklaması

Mısırlılar Günde 2 Milyar Cüneyh Harcıyor, Bu Bir Güç Göstergesi mi Yoksa Fakirliğin Kanıtı mı?

Medya organlarında, Mısırlıların Ramazan ayında yeme-içme için günde yaklaşık iki milyar cüneyh, ay boyunca ise toplamda yaklaşık altmış milyar cüneyh harcadığı propagandası yapılıyor. Bu rakam, sanki ekonomik bir canlılık ve bolluk varmış gibi sunuluyor. Ancak dikkatli bir okuma, meselenin bir refahın göstergesi değil, aksine mevcut ekonomik sistemin yapısındaki derin bozukluğun ve insanların işlerinin gerçek manada güdülmediğinin bir kanıtı olduğunu ortaya koyar.

Zira günlük harcanan bu miktar nüfusa bölündüğünde, kişi başına düşen pay günlük yaklaşık 18-20 cüneyhi geçmemektedir. Bu rakam, temel gıda maddelerinin fiyatlarıyla karşılaştırıldığında tamamen anlamını yitirmektedir. Pirincin kilosunun 35 cüneyhe yaklaştığı, etin kilosunun 400 cüneyhi geçtiği; yağ, şeker, sebze ve yumurta fiyatlarının fırladığı bir ortamda, bir kişinin sadece hayatta kalma (doyma değil) sınırı olan günlük en az 50 cüneyhlik harcama bile karşılanamamaktadır. Hal böyleyken, kişi başı 18 cüneyhlik bir ortalama nasıl olur da devasa bir rakammış gibi yansıtılabilir?!

Bu rakam doğru olsa bile, insanların Ramazan'da israfa daldığı algısı oluşturmak ve yeni kemer sıkma politikalarına ya da daha sert bir vergi baskısına zemin oluşturmak için şişirilerek servis edilmektedir. Oysa bu harcama devletin cömertliğini veya insanların alım gücünü değil, halkın bitkin düşmüş gelirlerinden koparılan parçaları yansıtmaktadır. Bu para, halkın kendi parasıdır; sınırlı maaşlarından, enflasyonun yediği birikimlerinden ve her yıl gerileyen alım güçlerinden gelmektedir. Dolayısıyla bu harcama bir refah değil, bir tükeniştir. Devlet ise mali ve nakdi politikalarıyla, doğrudan ve dolaylı vergileriyle ve sürekli zamlarıyla bu tükenişe bizzat sebep olmakta, sonra da bunun sonuçlarını bir başarıymış gibi sunmaktadır!

Meselenin özü rakamda değil, devletin fonksiyonundadır. İslam'da devlet; bir vergi toplama aygıtı veya sadece serbest piyasanın bekçisi değildir; bilakis o, tebaanın işlerini güden bir çobandır. Güdüm, siyasi bir slogan değil, sabit bir şer'î hükümdür. Yönetici, her bir bireyin temel ihtiyaçlarını (yiyecek, giyecek, barınma) tam olarak karşılamaktan Allah katında sorumludur. Bu haklar bir ihsan değil, bir mecburiyettir.

İslam'da mülkiyet; bireysel, kamu ve devlet mülkiyeti olmak üzere üçe ayrılır. Enerji, madenler ve kamu tesisleri gibi büyük zenginlikler Ümmetin kamu mülkiyetidir. Bunların özel şirketlere devredilmesi veya Batı'nın çıkarlarına ipotek edilmesi caiz değildir. Bunların geliri; faizli borçları ödenmesine veya azınlık bir zümrenin kârının artırılmasına değil, halkın ihtiyaçlarının karşılanmasına harcanmalıdır. Eğer bu zenginlikler şer'î hükümlere göre idare edilseydi, her bir ferdin insanca yaşamını garanti altına almaya yeterdi de artardı bile.

Mevcut kapitalist nizam ise serveti azınlığın elinde toplamakta, piyasayı başıboş bırakmakta ve devleti bir vergi tahsildarına dönüştürmektedir. Serbest piyasa bahanesiyle fiyat denetiminden el çekilmekte, kamu tesisleri özelleştirilmekte ve zenginden önce fakiri vuran dolaylı vergiler dayatılmaktadır. Sonra da halktan sabretmeleri istenmektedir! Mevsimlik harcama artışları ekonomik güç olarak sunulsa da, aslında bu durum halkın üzerindeki baskı ve ıstırapın bir işaretidir.

Ramazan ayı, doğası gereği toplumsal ve dini nedenlerle harcamaların arttığı bir aydır. Eğer bu ayda bile ortalama harcama yeterlilik sınırına ulaşmıyorsa, diğer ayların hali nicedir? Ramazan dışındaki harcamaların düşmesi durumun iyileştiği anlamına gelmez, bilakis insanların temel harcamaları bile yapamaz hale geldiği anlamına gelir. İnsanlar tüketimlerini isteyerek değil, mecburiyetten kısılmaktadırlar. Kaldı ki bu rakam ortalama harcamadır; yani tek bir öğünde binlerce harcayanlar varken, açıklanan bu sınıra bile ulaşamayan azımsanmayacak bir kesim bulunmaktadır.

Dahası, tırmanan enflasyon maaşları yutmakta, vergiler ve harçlar çoğalmakta, destekler kaldırılmakta ve fiyatlar serbest bırakılmaktadır. İnsanlar kendilerini pahalılık çekici ile vergi örsü arasında bulmaktadırlar. Bu gerçeklik karşısında; servetin nasıl dağıtıldığı, kaynakların nasıl yönetildiği ve her bir ferdin temel ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığı gibi sorular sorulmadığı sürece harcanan milyarlardan bahsetmek kopuk ve anlamsız kalır.

İslam'ın hükümleri öncelikleri yeniden belirler: Asıl olan, her bireyin yiyecek, giyecek ve barınma gibi temel ihtiyaçlarının tam olarak karşılanmasının garanti edilmesidir. Eğer kişi çalışamayacak durumdaysa, devlet onu geçindirecek birini bulmakla veya Beytülmal'dan harcama yapmakla yükümlüdür. Eğer Beytülmal'daki kaynaklar insanların ihtiyaçlarını ve onurlu yaşamlarını karşılamaya yetmezse; sıradan tebaaya veya fakirlere değil, sadece zengin Müslümanlara ihtiyaç miktarınca geçici vergiler konur. Ayrıca devlet; tekelleşmeyi (stokçuluğu) önlemekten, piyasaları denetlemekten ve insanların rızıklarıyla oynayanları hesaba çekmekten sorumludur. İnsanları piyasanın insafına terk etmenin güdümle uzaktan yakından alakası yoktur.

Toplumun gücünü tüketim hacmiyle ölçmek yanıltıcıdır. İnsanlar gelirleri yüksek olduğu için değil, fiyatlar yüksek olduğu için çok harcıyor olabilirler. Bolluk içinde oldukları için değil, alternatifleri olmadığı için daha fazla harcıyor olabilirler. Soyut rakamlar ne adaleti ortaya koyar ne de güdümü ispat eder.

Öyleyse mesele günde iki milyar cüneyh meselesi değildir. Asıl mesele, halkın işleri ümmetin akidesine ve İslam'ın hükümlerine göre mi güdülüyor, yoksa karı insani ihtiyaçların önüne koyan kapitalist reçetelere göre mi yönetiliyor meselesidir?

Ey Mısır Kinane halkı! İnsanca bir yaşam sürme hakkınız kimsenin size bir lütfu değildir. Sizi doyuracak gıdaya, örtecek giysiye, barındıracak konuta, güvenliğe, sağlığa ve eğitime erişim hakkınız vardır. Rakamlara sakın aldanmayın; gerçekliğinizi sakın açıklanan rakamların büyüklüğüyle ölçmeyin. Ölçünüz, temel ihtiyaçlarınızın karşılanıp karşılanmadığı ve işlerinizin hakkaniyetle güdülüp güdülmediği olmalıdır. Gerçek değişim, bu hizmetin bir vacip olduğunu ve mevcut zulmün bir kader değil, değiştirilmesi gereken büyük bir münker olduğunu anlamakla başlar.

Ey Kinane askerleri! Sizler Ümmetin kalkını ve kılıcısınız. Sorumluluğunuz büyüktür. Bir ülkenin gücü tüketim rakamlarıyla değil, halkın haklarını koruyan adaletle, servetleri muhafaza eden bir nizamla ve insanların işlerini Allah'ın şeriatına göre güden bir devletle ölçülür. Onurlu yaşam hakkı konusunda Ümmetinizin ve adaleti emreden akidenizin yanında durun. Zira ülkenin izzeti halkının izzetinden gelir; onları ezen bir fakirlik ve onları zayıflatan bir tükenişle birlikte halkın izzeti olmaz. Bilin ki insanlara yeterliliklerini garanti edecek olan İslam nizamıdır; İslam nizamını ise ancak Nübüvvet metodu üzere Raşidi Hilafet Devleti uygulayabilir. O halde Hilafetin adamları ve yardımcıları (ensar) olun. Umulur ki Allah sizinle bir fetih nasip eder de büyük bir kurtuluşa erersiniz.

“إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ” Allah, size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor.” [Nisa 58]

حزب التحرير

Hizb-ut Tahrir

Mısır Vilâyeti

Medya Bürosu

Adres: 31 el-Cela Caddesi, Kahire | Tel: (+20) 22 738076- 511 985 7010 | E-Mail:

hizb.ut.tahrir.eg.gmail.com

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.hizb.net | www.turkiyevilayeti.com